

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság  
Bf.II.345/2011/4. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2012. évi február hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

### **v é g z é s t :**

A másodfokú bíróság az emberölés büntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.368/2011/8. számú ítéletét helybenhagyja.

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a büntetés enyhítése érdekében.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a büntetés fele részének letöltése után engedélyezett feltételes szabadságra bocsátást lehetővé tevő rendelkezés mellőzésére, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védő perbeszédében jogorvoslati kérelmét változatlanul fenntartotta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során feltárta és megvizsgálta a tényállás megfelelő felderítéséhez szükséges bizonyítékokat. A vádlott, valamint a **sértett** meghallgatása mellett kihallgatta azokat a személyeket, akik a vád tárgyává tett cselekmény elkövetése időpontjában a szórakozóhelyen tartózkodtak, és a megvalósított cselekményről

bármiféle tudomással bírtak. Lefolytatta továbbá a szükséges orvosszakértői bizonyítást is.

A bizonyítási eljárás során feltárt adatokat a logika szabályainak megfelelően értékelte. Erről a tevékenységéről indokolásában mind tartalmi, mind terjedelmi szempontból megfelelően számot adott, mellyel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

Az ügyben még a vádlott által sem volt vitatott a **sértett** sérülése előidézőjének személye. A rendelkezésre álló bizonyítékok tartalma között mindössze a cselekmény előzményei, valamint a szűrés részletei vonatkozásában mutatkozott eltérés. Utóbbi vonatkozásában megcáfolhatatlan, természettudományos bizonyítékul szolgált az orvosszakértő véleménye. **szakértő**1 kategorikusan kizárta a vádlott védekezésében szereplő, késbe való beleszaladást, belelépést vagy belegyalogolást állító keletkezési módot.

A vádlott előadása nem volt teljesen következetes, azonban védekezésének lényegi elemeit a bizonyítékok megnyugtató módon cáfolták. Így azok a szórakozóhelyen tartózkodó érdektelennek tekinthető személyek, akik a szűrást, illetve annak előzményeit észlelték. Ezek a tanúk a vádlotti vallomással szemben azt a tényt, hogy a dulakodást a sértett kezdeményezte, illetve a szűrés mintegy véletlenszerű módon keletkezett volna, nem támasztották alá.

A **sértett** a szűrés körülményeit a bírósági eljárás során nyomozati vallomásához képest némileg eltérően adta elő. E körben az elsőfokú bíróság megfelelő indokolással támasztotta alá a tárgyalási előadás helyességét. Így megalapozottan fogadta el a sértett módosított vallomását, és vetette el a vádlott védekezését.

A megalapozott tényállás a Be.351.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

-----

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, amelyet egyébként a vádlott és a védő sem kifogásolt jogorvoslati kérelmében.

A bűncselekmény minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az irányadó tényállás alapján - amint erre az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - a jogos védelmi helyzet megállapítása nem kerülhetett szóba.

Az elsőfokú bíróság a cselekmény minősítése körében irányadó tényeket helyesen vette számba, és azok megfelelő értékelésével alakította ki jogi álláspontját. Adós maradt azonban a szándék formája megállapításával, amellyel összefüggésben az alábbiak hangsúlyozása szükséges:

A bűncselekmény elkövetéséhez használt eszköz jellegzetességei, a szúráskor alkalmazott erő kifejtés mértéke, a sértett által ténylegesen elszenvedett sérülés súlyossága, illetve a vádlottnak az elkövetés után tanúsított közömbös magatartása alapján csak arra lehetett megalapozott következtetést levonni, hogy a vádlott szándéka a sértett halálára eshetőleges formában terjedt ki. A vádlott tehát cselekményét a Btk.13.§ II. fordulata szerint eventuais szándékkal valósította meg.

-----

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket csak részben ismerte fel helyesen.

További enyhítő körülményként kellett figyelembe venni a szándék eshetőleges formáját, valamint a sértettnek a cselekmény előtt tanúsított kifogásolható magatartását.

A szóban forgó bűncselekmény büntetési tétele öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés volt. A cselekmény elkövetésekor már hatályos volt a büntetés kiszabásának ún. középértékre vonatkozó, a Btk.83.§ (2) bekezdésében írt rendelkezése; ennek értelmében a büntetés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, amelynek meghatározásával az elsőfokú bíróság szintén adós maradt. A középérték tíz év volt.

Kétségtelen tény, hogy a vádlott javára nyomatékos enyhítő körülmények voltak megállapíthatóak; a vádlott életkorára figyelemmel büntetlen előélete, eshetőleges szándéka, a sértettnek a bűncselekmény elkövetését megelőzően tanúsított kifogásolható magatartása, továbbá nem utolsósorban a cselekmény kísérleti szakban maradása.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő körülmények nagyobb számára és súlyára figyelemmel helyesen járt el, amikor az ún. enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki a vádlottal szemben az alsó határt el nem érő 2 év 6 hónap szabadságvesztés-büntetést. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú rendelkezéssel is, hogy a vádlott a büntetés fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Erre a már idézett enyhítő körülmények megfelelő alapelül szolgáltak. A kiszabott büntetés szükséges mind generál-, mind speciálpreventív szempontból a Btk.37.§-ában írt büntetési célok eléréséhez, ezért a másodfokú bíróság annak további enyhítésére törvényes lehetőséget nem látott.

A kifejtettek miatt a büntetés enyhítését célzó jogorvoslati kérelmek nem voltak megalapozottak.

Elmaradt az elsőfokú ítéletben az enyhítő szakasznak a Btk.87.§ (1) bekezdésének és (2) bekezdés b) pontjának, valamint a szabadságvesztés végrehajtási

fokozatának Btk.43.§ a) pontja szerinti megjelölése, amelyeket a másodfokú bíróság pótol.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - miután egyéb rendelkezései is törvényesek voltak - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2012. február 3.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.368/2011/8. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.345/2011/4. számú végzése folytán a 2012. évi február hó 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.  
a tanács elnöke